Nr. 37

16 september 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

Waterloo nooit bereikt hebben, want wanneer een boerenknecht hen niet tijdig had gewaarschuwd, waren ze even voorbij het dorp een zijweg ingeslagen en wanneer dat gebeurd was. . .

Armand Vidal liet het boek zakken. Drommels, als die jongen zijn mond had gehouden, zou het allemaal heel anders zijn gelopen. Dan was Waterloo een overwinning voor de Fransen geworden en zou het er in Europa misschien heel anders hebben uit gezien.

Pfff, het was anders knap warm. Misschien zou hij beter in het bos kunnen gaan zitten. . . Och, het was toch wel lekker. . . zo in de zon. . .

Armand stond op het punt om in te dommelen toen hij een scherpe kreet hoorde. Hij keek op en zag een oude heer, die een eindje verderop tegen een boom leunde en met een pijnlijk gezicht zijn enkel betastte.

Armand ging naar hem toe. „Hebt u zich bezeerd, meneer?"

„Nogal," zei de man. „Ik trapte in die kuil daar en ik vrees dat ik mijn enkel heb verzwikt."

Armand knikte. „Woont u hier ver vandaan?"

De oude heer wees tussen de bomen door. „Zie je dat witte huis daar? Daar woon ik. Dat is nog geen tien minuten lopen, onder gewone omstandigheden, maar nu zal ik er wel langer over doen."

De jongen die Napoleon

Dat is dus goed begrepen?" zei meneer Campierre. „Lebrun vertelt morgen over de tocht naar Rusland en jij, Vidal, over de slag bij Waterloo."

„Jawel, meneer," zei Armand en hij noteerde het in zijn agenda, hoewel hij er heel zeker van was dat hij het zo ook wel zou onthouden.

Hij begon zijn tas in te pakken en was daar juist mee klaar toen de bel ging. De hele bende stoof naar de deur; meneer Campierre stond er glimlachend bij en beantwoordde hun groet met een knikje.

Na het eten haalde Armand zijn geschiedenisboek van boven en ging naar buiten. Aan de rand van het dorp sloeg hij de weg in die tussen de akkers van Brison en Labarre liep, en toen hij bij het bos kwam, ging hij tegen een boomstam zitten en begon te lezen.

Terwijl in de bomen boven zijn hoofd de vogels zongen en aan de overkant van de weg, tussen het rijpe koren, de veldmuizen op strooptocht gingen, zag hij in gedachten de strijd voor zich, zoals die zich lang geleden op de vlakte bij Waterloo had afgespeeld.

Het grote, glorierijke leger, dat zich na Napoleons terugkeer van Elba juichend achter hem had geschaard, trok in dichte drommen op tegen de vijand en werkelijk zag het ernaar uit dat de kleine keizer zijn tegenstanders opnieuw de baas zou zijn.

Op 16 juni 1815 versloeg hij Blücher in een grimmige slag bij Quatre Bras en twee dagen lang hield hij daarna stand. Maar op de achttiende juni keerde de kans.

Eerst leek het dat het lot de keizer ook die dag gunstig zou zijn. De oude vechtjas Wellington werd steeds meer teruggedrongen en langzamerhand begon het ernaar uit te zien dat de Engelsen het niet meer tegen de Franse legioenen zouden uithouden.

Toen, tegen zeven uur in de avond, naderde uit het oosten een nieuw leger. De Fransen, denkend dat het generaal Ney was, stormden juichend op de Engelsen in, maar groot was hun ontsteltenis toen tussen het geboomte de blauwe uniformen van de Pruisen zichtbaar werden, die hun kort tevoren geleden nederlaag kwamen wreken.

Weinig had het gescheeld of ze zouden

„Laat ik u even wegbrengen, meneer," bood Armand aan. „Leunt u maar op mijn schouder, dan redden we het wel."

„Erg vriendelijk," antwoordde de oude heer. „Maar houd ik je niet op, jongeman?"

Armand lachte. „Helemaal niet, meneer. Ik stond net op het punt om in slaap te vallen en dat zou jammer zijn geweest."

„Nou, graag dan," zei de onbekende. Hij legde zijn arm om Armands schouders en liep moeizaam hinkend met hem mee. Van tijd tot tijd bleef hij staan om op adem te komen en het duurde bijna een half uur eer ze bij het witte huis waren.

„Zo, meneer," zei Armand, „dat zit erop. Ik hoop dat u gauw weer beter bent."

Hij wilde teruggaan, maar de oude heer hield hem met een beslist gebaar tegen.

„Hola, beste jongen, dat gaat zo maar niet. Als jij niet dat hele eind met me had lopen zwoegen, zou ik het vast niet gehaald hebben. Ik mag je toch op z'n minst wel iets te drinken aanbieden?"

„Nou, daar zou ik wel trek in hebben, meneer," bekende Armand.

De man deed de deur open en tot Armands verrassing kwamen ze in een ruime hal, waarin oude eiken meubelen stonden en in een hoek bij de trap een blinkend harnas.

,,Deze kant op, vriend,'' zei de oude heer. Ze kwamen in een bibliotheek, waar langs de wanden duizenden boeken in kasten stonden gerangschikt. Bij het raam bevond zich een bureau, waarop brieven en andere paperassen op keurige stapeltjes lagen, en in het midden van het vertrek stond een tafeltje met een paar fauteuils eromheen.

,,Ga zitten, kerel,'' zei de oude man.

Armand aarzelde. ,,Ik heb me nog niet voorgesteld,'' zei hij verlegen. ,,Mijn naam is Vidal. Armand Vidal.''

,,O ja, natuurlijk,'' zei de ander, ,,dat zouden we bijna vergeten. Ik ben dr. Richepin.'' Hij drukte op een bel en even later verscheen er een vrouw, die Armand nieuwsgierig opnam.

,,Daar is Babette,'' zei dr. Richepin. ,,Wat wil je drinken, Armand? Een lekker glas limonade?''

,,Heel graag, meneer,'' antwoordde Armand.

Babette bracht het gevraagde en toen ze weg was, legde dr. Richepin zijn pijnlijke been op een krukje en stak een sigaar op.

,,Woon jij hier al lang?'' vroeg hij.

,,Al twaalf jaar, meneer. Mijn vader is belastingontvanger en ik was drie jaar toen hij werd overgeplaatst. Daarvoor woonden we in Normandië.''

Dr. Richepin trok aan zijn sigaar. ,,Zo zo. En ben je nog op school?''

,,Jawel, meneer,'' zei Armand. ,,Ik zat juist mijn les te leren toen u voorbijkwam. Ik moet morgen een voordracht over de slag bij Waterloo houden.''

Dr. Richepin ging wat rechterop zitten en legde zijn sigaar neer.

,,Aha,'' zei hij, ,,over de slag bij Waterloo. En houd je van geschiedenis?''

,,Nogal, meneer. Ik vind het wel interessant.''

,,Dat is het ook,'' zei de oude heer. ,,Geweldig interessant zelfs. Vind je het niet jammer dat je zo iets alleen maar uit een boekje te weten komt? Ik bedoel, zou je het niet veel spannerder vinden als je het zelf zou meemaken?''

,,Natuurlijk wel,'' zei Armand. ,,Maar dat kan nu eenmaal niet.''

Dr. Richepin glimlachte. ,,En als dat nu eens wel zou kunnen?''

Armand keek hem verwonderd aan. ,,Hoe bedoelt u?''

,,Net zoals ik het zeg,'' zei dr. Richepin. ,,Als jij daar nu eens zelf bij zou kunnen zijn, daar in Waterloo, zou je dat niet geweldig vinden?''

Armand lachte. ,,Nou ja, áls,'' zei hij. ,,Maar dat is bijna anderhalve eeuw geleden.''

wilde helpen

Hij besloot de plek goed in zich op te nemen.

Dr. Richepin stond op. ,,Kom eens mee,'' zei hij.

Aan het eind van de bibliotheek, tegenover het bureau, was een deur en toen de oude heer die opendeed, kwamen ze in een kamer, waarin niets stond dan een groot voorwerp, dat er uit zag als een metalen kist, die rechtop was gezet.

In een van de lange kanten was een deur of iets dat daar op leek, maar verder waren de wanden geheel glad.

Dr. Richepin wees op de kist. ,,Weet je wat dat is?'' vroeg hij.

Armand schudde zijn hoofd. ,,Ik heb er geen idee van, meneer.''

Dr. Richepin zweeg een ogenblik. ,,Beloof je me dat je hier met niemand over zult spreken?'' vroeg hij toen.

,,Jawel, meneer,'' antwoordde Armand, ,,dat beloof ik u. Maar wat is het dan?''

De oude heer hinkte naar het metalen voorwerp en streek langzaam over het gladde oppervlak.

,,Dat is een tijdmachine, mijn jongen,'' zei hij.

,,Een tijdmachine?'' vroeg Armand verbaasd. ,,Een soort klok, bedoelt u?''

Dr. Richepin begon te lachen. ,,Een klok? Hoe kom je op het idee, jongen?''

Direct daarop werd zijn gezicht weer ernstig.

,,Je weet wat ik je daarstraks vroeg, nietwaar? Of je er niet bij had willen zijn, daar in Waterloo. Nu, met deze machine kan dat. Volmaakt is zij nog niet, dat weet ik wel. Meer dan vijftien eeuwen kun je er nog niet mee terug. Maar eens zal ik zover komen dat ik me tot in de tijd van Caesar en van de oude Grieken kan verplaatsen.''

Onwillekeurig deed Armand een stap achteruit, maar dr. Richepin stak geruststellend zijn hand op.

,,Wees maar niet bang, jongen,'' zei hij. ,,Ik weet dat het vreemd klinkt, maar het is waar, wat ik je vertel.''

,,Maar hoe kan dat dan?'' vroeg Armand ongelovig.

De oude geleerde hief zijn handen op. ,,Tja, hoe moet ik je nu iets uitleggen waar ik zelf twaalf jaar lang aan gewerkt heb? Dat is te moeilijk. Je zou er niets van begrijpen. Je weet hoe een telefoon werkt, nietwaar? Dat is een omzetting van klanken in stroomstoten, die dan later weer tot klanken worden omgevormd. Nu, zo gaat het hier ook. Terwijl je in dat apparaat zit, wordt je lichaam omgezet in energie, die zich met geweldige snelheid in tegenwaartse richting door de tijd beweegt, en wanneer je op het tijdstip van je bestemming bent aangekomen, wordt de energie opnieuw omgezet. Natuurlijk wordt ook de machine omgezet, want anders zou je niet meer terugkunnen.''

,,Ja. . . natuurlijk. . .'' zei Armand onzeker. ,,Maar als het nu eens mislukt?''

,,Het mislukt niet,'' verzekerde dr.

Vervolg op blz. 26

Mijn vader is geen struikrover

AMY, OP HAAR HOEDE, SCHUDDE ONTKENNEND HET HOOFD, WAAROP TANTE EN NICHT AL WEER ZUUR KEKEN.

EEN MET KOPER BESLAGEN KISTJE? DAT HEB IK HIER NOOIT GEZIEN, TANTE.

DENK NOG EENS GOED NA, WEET JE HET WEL ZEKER?

AMY BLEEF ONWETEND DOEN EN AL GAUW WAREN TANTE EN NICHT ALLESBEHALVE VRIENDELIJK.

ONNOZELE HALS, DENK JE DAT IK MIJN HANDEN BIJNA VERBRANDDE OM VOOR JOU EEN OMELET TE BAKKEN? WATER EN BROOD IS NOG TE GOED VOOR JOU!

GA NAAR DE KEUKEN, DAAR IS JE PLAATS!

AMY BEET ZICH OP DE LIPPEN OM NIETS TE ZEGGEN EN BEREIDDE ZICH VOOR OP EEN MOEILIJKE TIJD.

ZE DENKEN DAT IK NIETS VAN DAT KISTJE AF WEET EN ZIJ WETEN ER ZELF OOK NIETS VAN. ZOU ER WERKELIJK EEN BEWIJS VAN SIR PERCY'S SCHURKACHTIGHEID IN ZITTEN?

DE VOLGENDE OCHTEND VROEG SLOOP AMY HET HUIS UIT TOEN TANTE HARRIET NOG SLIEP.

VADER ZEI DAT HIJ HET ONDER DE VLOER VAN HET ZOMERHUISJE HAD VERSTOPT. IK WIL ER ZEKER VAN ZIJN DAT ZE HET NIET KUNNEN VINDEN.

EENMAAL BINNEN LICHTTE AMY EEN VERBORGEN LUIK OP.

DAAR STAAT DE KIST; ZOU VADERS ONSCHULD HIERMEE BEWEZEN KUNNEN WORDEN?

AMY HAASTTE ZICH NAAR HUIS TOEN ZE HAAR TANTE HOORDE ROEPEN.

AMY, LUILAK, ZET EENS THEEWATER OP, VLUG!

ALS TANTE MAAR NIET MERKT WAAR IK GEWEEST BEN.

TIJDENS HET ONTBIJT HOORDE AMY WAT TANTE HARRIET FLUISTERDE.

STRAKS GAAN WE NAAR DAT KISTJE ZOEKEN!

WE ZULLEN IN DE TUIN ACHTER HET HUIS BEGINNEN.

STEL JE VOOR DAT ZE IN HET ZOMERHUISJE GAAN KIJKEN. HOE BELET IK DAT?

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

ZE GINGEN OP WEG NAAR DE WATERMOLEN. DE SOLDAAT VERTELDE NU WAAROM DE VADER VAN KATE HEM DE BOODSCHAP MEEGEGEVEN HAD IN DE VORM VAN EEN RAADSEL. KLAARBLIJKELIJK WAS SIR EDWARD BANG, DAT DE BOODSCHAPPER DOOR DE RONDKOPPEN GEPAKT ZOU WORDEN EN DAT ZE HEM HET GEHEIM ZOUDEN AFPERSEN.

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

13

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Hij wil het kasteel huren, maar heeft nog één wens: er moest eigenlijk een spook in huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid, dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. Onderweg maken ze kennis met ene juffrouw Potts. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, Clarence Brown, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij. De kinderen nemen een kijkje in het pension, waar juffrouw Potts logeert, en vinden een geheimzinnig briefje. Even later waarschuwt juffrouw Potts hen voor Brown. Met zijn vieren gaan ze naar een oude vrouw, die op een berg woont, en vragen haar of ze iets weet van een schat die vroeger op het eiland zou zijn begraven. De vrouw ontkent dit en beweert ook de naam „Gouden Liefde", die op het briefje stond, niet thuis te kunnen brengen.*

Jim wierp een laatste blik naar het huisje van Georgina. „O, dat is zeker om haar vrienden de weg te wijzen," zei hij, naar een roestige stallantaarn wijzend, die in een donkere nis hing.

De terugtocht was een nachtmerrie. Je had het gevoel of je ieder moment over de kop van het ezeltje omlaag kon storten en je had alleen maar een gladde nek, waaraan je een beetje houvast had.

„Wat zou ik me nu zalig voelen in een gewone Londense stadsbus," verzuchtte Jane.

De zon begon plotseling snel te zakken en wierp lange schaduwen voor hen uit. Het was zo broeiend warm en stil, dat ze het gevoel hadden in een andere wereld te zijn.

Geradbraakt en met een kurkdroge

mond kwamen ze eindelijk aan de voet van de berg aan; vooral de meisjes konden wel juichen van blijdschap toen ze de begane grond weer onder hun voeten voelden. Paul bracht de ezeltjes terug naar hun stal en de anderen gingen vast het huis binnen.

„Tjonge, ik dacht dat jullie verdwaald waren," zei mevrouw Brooker lachend. „En wat zien jullie er uit. Ga maar gauw één voor één douchen en kom dan beneden om te eten."

Het frisse water van de douche was heerlijk na de klamme warmte en de vermoeiende bergtocht; ze kwamen even later lekker opgefrist beneden.

„De ellende van avonturen is, dat ze altijd zo vermoeiend zijn," verzuchtte Jane, toen ze na een tijdje weer bij elkaar waren.

„Ik hoor dat jullie de oude Georgina met een bezoek vereerd hebben, hè?" zei meneer Brooker. „Waar halen jullie de energie vandaan om de steile berg te beklimmen! En wilde Georgina jullie wel ontvangen?"

„We hebben even met haar gesproken," antwoordde Paul vaag. „Wat denkt u, zou zij niets te kort komen — zo helemaal alleen daarboven? Ik begrijp niet waarom ze niet gewoon tussen de mensen gaat wonen."

Meneer Brooker krabde zich op zijn hoofd. „Daar heb ik het al eens met meneer Tumbrill over gehad," zei hij. „Ik heb gehoord dat de eilandbewoners een beetje bang zijn voor de oude vrouw. Ze denken, geloof ik, dat ze een soort heks is, en ze vrezen dat ze ongeluk zal brengen als ze gewoon in het dorp woont. Een paar jaar geleden begon ze zich plotseling af te zonderen. Haar zoon en haar kleinzoon waren toen vrij kort na elkaar op zee omgekomen en van dat moment af wilde Georgina niets meer met andere mensen te maken hebben. Meneer Tumbrill zei dat er allerlei vreemde verhalen over haar de ronde doen. De mensen beweren dat ze af en toe een spookachtig licht in de buurt van haar hutje zien..."

„Maar..." zei Gappy en ze zweeg plotseling.

Na het eten hielpen ze mevrouw Brooker met het versieren van het huis. Ze hingen overal geurige bloemenslingers op en langzaam maar zeker kregen de ruime benedenkamers een feestelijke kerstsfeer.

„Jim en Paul, lopen jullie eens even de achterdeur uit en haal wat daar klaarstaat," zei mevrouw Brooker met een geheimzinnig glimlachje.

Reus stapte onmiddellijk uit zijn enorme mand en liep achter de jongens aan naar buiten.

Even later kwamen ze terug met een prachtig versierd palmboompje, dat in een grote pot was gezet.

„Dat is onze kerstboom hier," zei meneer Brooker. „Een echte spar kun je nergens bemachtigen."

Er werden pakjes onder gelegd en toen de lichtjes waren aangestoken, heerste er spoedig ondanks de warmte een gezellige kerststemming.

„Maar nu is het bedtijd, jongelui," zei meneer Brooker. „Morgen staan we vroeg op en... ik kan jullie wel vast zeggen, dat we een leuke verrassing voor jullie hebben. Maar ik heb moeder met de hand op het hart moeten beloven, dat ik het verder geheim zou houden. Jullie zullen dus nog even geduld moeten hebben."

„Wat zou het zijn?" vroeg Jane toen ze achter elkaar de trap opliepen.

„Ik weet het," zei Jim grinnikend. „Vijftien ruwe diamanten tweede kwaliteit, en twee van de eerste soort."

Hij moest zich snel bukken om een klap van Paul te ontlopen.

„Ah!" en „O!" en „Dat heb ik al zo lang willen hebben!"

Jim had van Pauls vader een pracht van een verrekijker gekregen. „Fantastisch!" zei hij. „Nu kan ik jullie tenminste ieder moment van de dag in de gaten houden."

Na het middageten kwam de verrassing, waarover Pauls vader de vorige avond zo geheimzinnig had gedaan, letterlijk uit de blauwe lucht vallen. Ze zaten met hun allen op de veranda en probeerden moed te verzamelen om een duik te nemen in zee, toen ze plotseling een zacht gebrom in de lucht hoorden. Het geluid werd met de seconde duidelijker en plotseling zagen ze een klein vliegtuigje te voorschijn komen.

Alle luiheid was onmiddellijk vergeten en iedereen rende het strand op. Het was een watervliegtuigje en nadat het een paar keer boven de baai had gecirkeld, landde het met brullende motoren op de zacht kabbelende golven van de zee.

„O, dat is zeker om haar vrienden de weg te wijzen," zei hij.

HOOFDSTUK X

Vliegen en roeien

Waarschijnlijk door de vermoeienissen van de bergtocht versliep iedereen zich de volgende morgen weer. Jim droomde dat hij werd achtervolgd door een reusachtige bok, die een handvol fonkelende diamanten in zijn baard droeg, maar de anderen sliepen rustig en droomloos.

Na het ontbijt werden de kerstpakketjes geopend met de bekende kreten

„Dat is de verrassing die ik jullie beloofd heb!" riep meneer Brooker. „Niet te dicht in de buurt komen, jongens!"

De golfslag in de kleine baai werd heviger en de kinderen deden onwillekeurig een stapje terug. Voor Reus waren het kabaal en de algemene verwarring een beetje te veel. Hij bleef nog even nijdig blaffen naar het wonderlijke voor-

Van alle kanten kwamen de eilandbewoners naar de baai om te kijken wat er aan de hand was.

werp, dat daar in het water lag, en rende toen met een verongelijkt gezicht het huis in.

,,De piloot is een neef van meneer Tumbrill," vertelde meneer Brooker de kinderen. ,,Hij is speciaal hierheen gekomen om de kerstpost te brengen. Als het toestel stilligt, kunnen jullie er wel op afgaan."

Van alle kanten kwamen de eilandbewoners naar de baai om te kijken wat er aan de hand was. Meneer en mevrouw Tumbrill liepen voorop en zwaaiden al van verre naar de piloot, die met een klein rubberbootje naar de oever voer. Jim was de eerste die zag dat meneer Brown en juffrouw Potts ook van de partij waren. Ze zagen er allebei nogal bezorgd uit, vond hij.

De postzak werd aan land gebracht en de jonge piloot begon de pakjes en brieven uit te delen.

Jim, Gappy en Jane mochten niet mopperen. Voor ieder was er een flink stapeltje brieven plus een aantal pakjes uit het verre vaderland en ze ploften snel in het warme zand om het nieuws van thuis te lezen.

,,Nou, die Peter en Vicky vermaken zich best," zei Jane tegen niemand in het bijzonder. ,,Ze logeren zo'n beetje dag in, dag uit op het kasteel en. . . hummummum. . . hummum. . . hummmmmmm. . . Hoe is het mogelijk! Die meneer Hagenbach moet wel stapelgek geworden zijn!"

,,Wat voert die schatrijke pleegvader van je met het kasteel uit?" vroeg Gappy, opkijkend van een lange brief van haar grootvader.

,,Hij smijt gewoon met geld," antwoordde Jane hoofdschuddend. ,,Je zou bijna gaan denken, dat hij een oliebron of iets van die aard in de tuin heeft gevonden."

Jim had het gevoel of ze bespied werden en hij keek snel om zich heen. Op hetzelfde moment zag hij dat meneer Brown zich omdraaide en zogenaamd achteloos wegliep. Hij moest ieder woord dat er gezegd was, verstaan hebben.

,,Hallo, juffrouw Potts!" zei Paul opgewekt, toen hij de jonge vrouw met de donkere bril voorbij zag komen. Ze aarzelde even en glimlachte toen in hun richting.

,,We hebben nog steeds niets gevonden!" riep Paul, doelend op een of andere zeeroversschat.

Juffrouw Potts ogen werden zo groot als schoteltjes. Heel even leek het alsof ze iets wilde zeggen, maar ze knikte alleen en liep door.

Jim hield meneer Brown scherp in het oog. Zijn gezicht was bleek en hij keek strak naar de grond, terwijl hij in de richting van het dorp verdween.

Mevrouw Tumbrill kwam plotseling op het groepje kinderen af en zei: ,,Jullie moeten kennis maken met mijn neef Ernest." Er werden druk handen geschud en Jane bedankte de vriendelijke piloot voor het brengen van de post.

,,O, dat zit wel goed," antwoordde Ernest glimlachend. ,,Voelen jullie er iets voor eens met zijn allen een kijkje

te komen nemen in mijn vliegmachine?"

„Nou, graag," antwoordde Paul voordat iemand anders iets had kunnen zeggen. „Zouden... zouden we er ook niet even de lucht mee in kunnen?"

Ernest knikte. „Dat zal wel gaan. Alleen heb ik daar nu geen tijd meer voor. Kunnen jullie morgen om een uur of negen?"

„We zullen er zijn," beloofde Paul hem.

In opperbeste stemming liepen ze terug naar huis. Jim was erg stil voor zijn doen en bleef een beetje achter bij de anderen. Het leek alsof hij ergens op broedde. Peter had hem eens verteld, dat ze in Italië vliegtuigen gebruikten om uit de lucht rotsformaties onder de zeespiegel op te sporen. Zou het niet mogelijk zijn op dezelfde manier naar een gezonken kaperschip te zoeken? Het water van de zee rondom het eiland was niet zo bar diep en glashelder. Het idee liet hem niet meer los...

De rest van de dag verliep vrij rustig. Vóór het vallen van de avond opperde iemand het plan nog even te gaan zwemmen en iedereen bleek er onmiddellijk voor te voelen.

Gappy was de eerste die in zwempak over het strand rende. Ze trok nog een klein beetje met haar ene been, maar ze lag nog niet in het water of ze was het hele stel te vlug af. De verpleegsters van het sanatorium hadden haar leren zwemmen en sindsdien voelde ze zich in het water pas echt in haar element. Zelfs Reus kon haar niet bijhouden, hoewel hij er moeite genoeg voor deed.

„Ik ga eens een kijkje nemen tussen het koraal," zei Paul, toen hij Gappy eindelijk ingehaald had. „Doe je mee?"

Gappy haalde diep adem, gooide haar hielen in de lucht en dook omlaag. Meters en meters omlaag in het kristalheldere water. Paul schoot achter haar aan en samen gleden ze tussen de rotsuitsteeksels in de diepte.

Ze bevonden zich in een vreemde, stille wereld vol grillige vormen en kleuren. Gappy zwom snel opzij toen een langwerpige, donkere schim haar voorbijschoot. Het was een vis, maar wel een erg grote...

Ze had nog maar weinig lucht in haar longen toen ze iets verderop — aan de rand van een kleine rots die boven water uitstak — een groot, vreemd gevormd voorwerp zag. Ze probeerde uit te maken wat het kon zijn, maar ze zag er niet meer in dan een wijdvertakte schaduw en toen moest ze toch echt wel naar boven om lucht te happen.

„Hè, hè," zuchtte Jim, die met een angstig gezicht rondzwom. „Ik dacht dat jullie allebei verdronken waren."

Pauls gezicht verscheen nu ook boven water en Jane voegde zich bij hen.

„Ik weet bijna zeker, dat er daar iets ligt," zei Gappy. „Het zou best een schip kunnen zijn, maar het ligt te diep om het goed te bekijken."

„We zien het morgen wel uit de lucht," zei Jim zelfverzekerd. „Kom mee. Pauls moeder zit waarschijnlijk al op ons te wachten."

Ze besloten de dag met het zingen van kerstliederen, begeleid door het gezoem van de honderden insekten die in en uit vlogen.

Om tien voor negen stonden ze de volgende morgen op het strand bij de baai en wachtten op Ernest. Precies op het afgesproken tijdstip kwam hij met grote stappen op hen af, in gezelschap van een lange, zwijgzame jongeman, die hij voorstelde als zijn tweede piloot. Paul vroeg of ze een beetje laag over zijn huis konden vliegen, zodat hij naar zijn vader en moeder kon zwaaien en Ernest beloofde het te zullen doen. Voorzichtig stapten ze in de lichte rubberbootjes en roeiden naar het watervliegtuig. Achter elkaar klommen ze aan boord en kwamen in een smalle ruimte met links en rechts drie zitplaatsen en een piepkleine cockpit. Ernest beduidde hun, dat ze de veiligheidsriemen moesten vastmaken en het volgende moment voelden ze een lichte schok door het toestelletje gaan.

Heel even leek het of ze de zee indoken. Het water golfde met grote kracht tegen de wanden en verduisterde de raampjes. Toen werden ze als door een sterke hand opgetild en waren ze in de lucht. De motoren maakten een oorverdovend lawaai en het vliegtuigje slingerde heen en weer, maar toen ze omlaag keken naar het steeds kleiner wordende eiland, voelden ze het niet eens meer.

Jim haalde zijn verrekijker te voorschijn en begon de zee af te zoeken. Hij had een pil ingenomen tegen luchtziekte en hij voelde zich uitstekend. De anderen drukten hun gezicht bijna plat tegen de ruitjes en tuurden met halfdichtgeknepen ogen omlaag. Zouden ze iets zien?

„Een dolfijn!" riep Jane uit en ze keek zeer verongelijkt toen de anderen haar aan haar verstand brachten, dat ze naar belangrijker dingen moest uitkijken. Maar als zij zin had het spoor van een dolfijn te volgen, dééd ze dat en haar blik bleef gericht op de grote vis, die snel in de richting van de baai achter meneer Brookers huis zwom.

„Kijk! Daar!" riep zij uit.

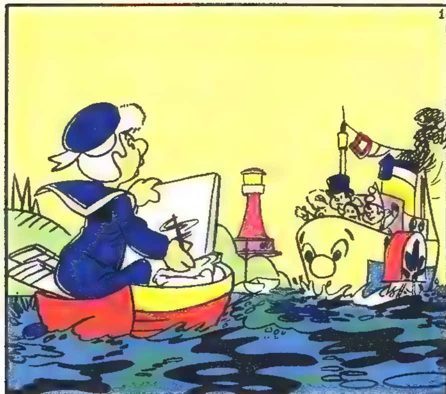
„Laat die vis nou maar zwemmen," schreeuwde Jim terug, boven het lawaai van de motoren uit.

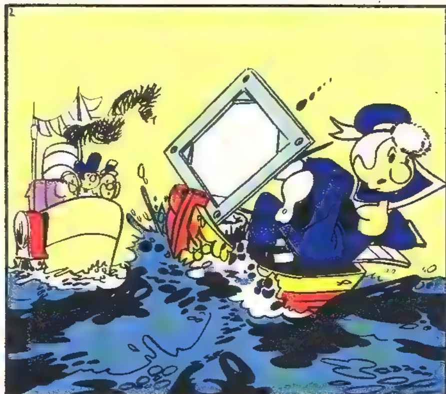
Heel even leek het alsof ze iets wilde zeggen, maar ze knikte alleen en liep door.

Wordt vervolgd

SPELEND

Op een morgen stapte Janmaat de matroos met een bus verf, een kwast en een doek naar de haven. „Ik ga een schilderij maken voor de schilderwedstrijd," zei hij tegen Tommie en Dollie. Hij stapte in een bootje en begon te schilderen. Toen kwam Rik de raderboot voorbij.

„Dag, Janmaat," riepen de passagiers en Janmaat zwaaide vrolijk terug. Rik de raderboot voer langzaam de haven uit. Nu zou er verder niets gebeurd zijn, als Rik maar niet zo dicht langs Janmaat gevaren was. Door de grote golven begon zijn bootje erg te schommelen.

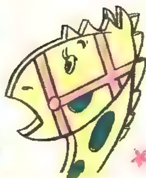

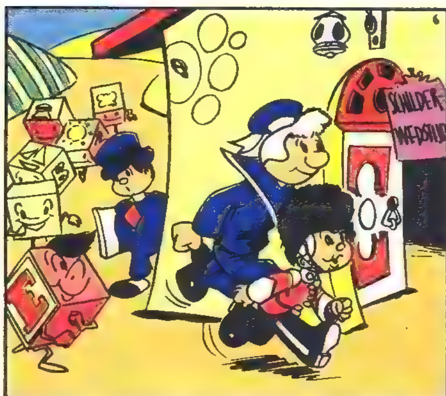
Janmaat hield zich aan de rand vast, maar opeens, tjoep, daar sloeg het bootje om. „Help!" riep Janmaat. Gelukkig zag Tommie wat er gebeurde. „Wacht, ik kom er aan!" riep hij. Hij sprong in een boot en hielp Janmaat aan land. De matroos was erg verdrietig.

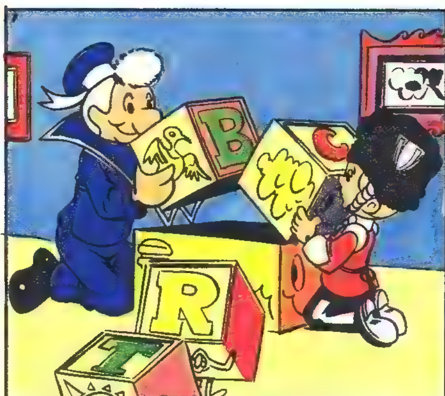
„Mijn schilderstuk is bedorven," zei hij. „De verf is eraf gelopen en in het water terechtgekomen. Nu kan ik niet meedoen aan de wedstrijd!" Toen kreeg Tommie een idee. Tot Janmaats verbazing ging hij de blokken uit de blokkendoos vragen of ze wilden helpen.

SPEELGOED

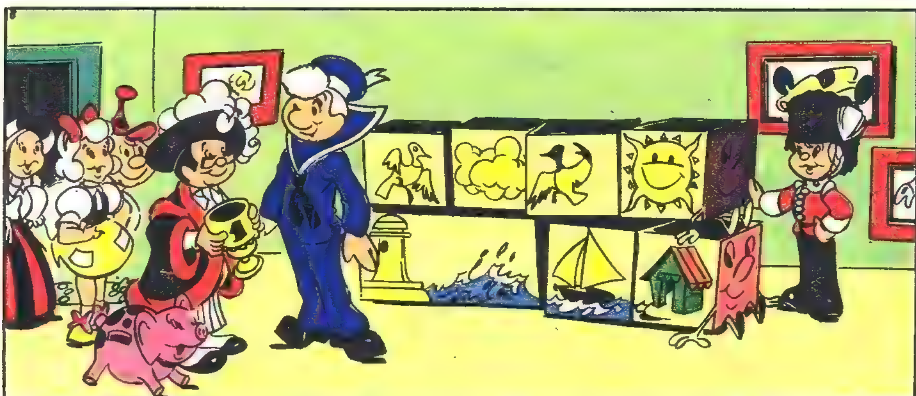

„We moeten vlug een ander schilderstuk maken voor de wedstrijd," zei Tommie tegen de blokken. „Janmaat heeft geen tijd om er zelf nog een te maken." De blokken wilden graag helpen. Janmaat koos een aantal van hen uit en toen gingen ze vlug naar de tentoonstellingszaal.

Tommie en Janmaat gingen direct aan het werk. Ze stapelden de blokken op elkaar en zetten ze zó neer dat er aan één kant een mooie voorstelling te zien was: een zeegezicht, net als Janmaat geschilderd had. Het was een heel werk, maar ze hadden er veel plezier in.

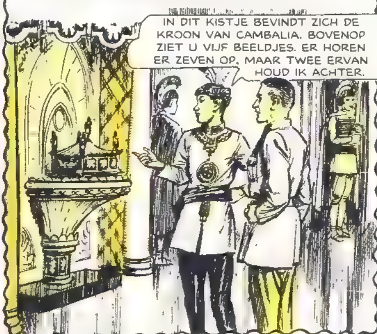

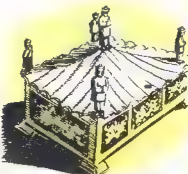
Eindelijk waren ze klaar. Janmaat de matroos zei opgetogen: „Het is precies het schilderij waar ik vanmorgen mee bezig was." Toen de burgemeester de zaal binnenkwam, wist hij niet goed wat hij ervan denken moest. „Tja. . . eh. . . Janmaat," zei hij, „dit is eigenlijk geen schilderij, hè?"

Maar al gauw begon hij te lachen en zei: „Toch is het een mooie voorstelling en ik vind dat je de eerste prijs verdiend hebt voor al je moeite." Wat was Janmaat blij! En van vreugde nodigde hij iedereen uit om een tochtje in zijn boot te maken. Nou, daar hadden ze wel zin in!

De kristallen kroon

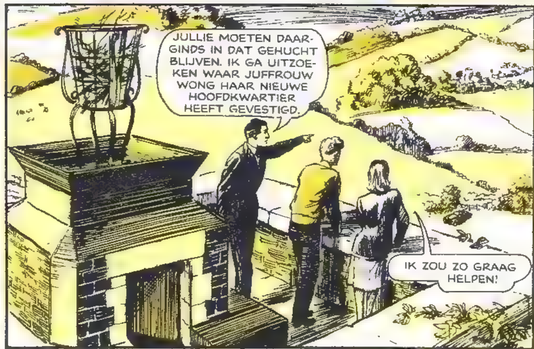

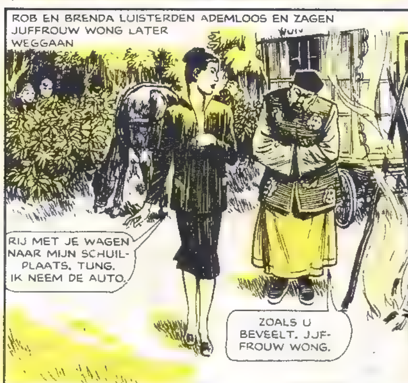

ROB EN BRENDA LIEPEN ACHTER HUN VADER AAN NAAR BENEDEN.
VEEL SUCCES, VADER, WEES VOORZICHTIG, HOOR!
EN ALS WIJ NU EENS IETS HOREN, DAT BELANGRIJK IS?
DAN STEEK JE BOVEN OP DE TOREN HET VUUR AAN. DAT IS MIJLENVER TE ZIEN; DAN WEET IK DAT JE ME NODIG HEBT.

EVEN LATER WANDELDEN ROB EN BRENDA NAAR HET GEHUCHT.

OPEENS, VLAK BIJ WAT STRUIKGEWAS...
SST, BRENDA. HOOR JE DIE STEM?
DAT IS JUFFROUW WONG!

ÉÉN STOMMITEIT IS GENOEG GEWEEST, TUNG. VERTEL ME, WAAR IS MIJN VIJAND RICHMOND NU?
IK ZAL TOVERPOEDER IN HET VUUR GOOIEN, MISSCHIEN KAN IK HET U DAN ZEGGEN, JUFFROUW WONG.
TUNG VOORSPELT DE TOEKOMST

RICHMOND IS SLIM EN HIJ DWARSBOOMT UW PLANNEN. HIJ ZOEKT UW SCHUILPLAATS EN DE KRISTALLEN KROON. MISSCHIEN LUKT HET HEM WEL..

ROB EN BRENDA LUISTERDEN ADEMLOOS EN ZAGEN JUFFROUW WONG LATER WEGGAAN
RIJ MET JE WAGEN NAAR MIJN SCHUILPLAATS, TUNG. IK NEEM DE AUTO.
ZOALS U BEVEELT, JUFFROUW WONG.

JUFFROUW WONGS AUTO ZOEFDE WEG.
TUNG VOORSPELT DE TOEKOMST
STEL JE VOOR DAT WE VADER KUNNEN VERTELLEN WAAR ZE WOONT!
KOM MEE. WE VERSTOPPEN ONS IN DIE KAR!

De man van staal

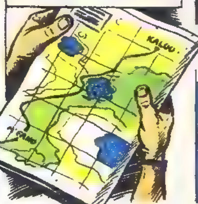

DE LOCOMOTIEF WERD BESTUURD DOOR TED RITCHIE, KEN DALE EN ARCHIE, DE MAN VAN STAAL, DIE DE BEIDE VRIENDEN AL ONSCHATBARE DIENSTEN BEWEZEN HAD.

AAN TED, KEN EN ARCHIE WAS OPGEDRAGEN EEN SPOORLIJN DOOR DE RIMBOE AAN TE LEGGEN TOT EEN PUNT TACHTIG KILOMETER VERDEROP. DAARTOE MOESTEN ZE ZICH EEN WEG BANEN DOOR OERWOUD EN STEPPE.

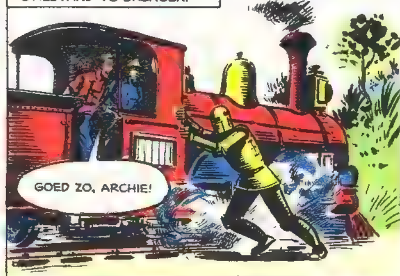

KEN VROEG VERBAASD:

WEET JE, TED, WAAROM WIJ DAT BAANTJE MOETEN OPKNAPPEN EN GEEN INGENIEURS? IK VIND HET ERG VREEMD.

WIJ HEBBEN ARCHIE TOCH, DIE STAAT VOOR NIETS, DIE VERZET MEER WERK DAN TIEN INGENIEURS SAMEN.

EVEN LATER LIEP HET DRIETAL IN DE RICHTING VAN M'FANU; ARCHIE BAANDE DE WEG VOOR HEN.
AL IS ARCHIE STERK, HIJ KAN TOCH NIET ALLEEN EEN SPOORLIJN AANLEGGEN, WE MOETEN WERKKRACHTEN HUREN IN HET DORP.
ARC
DAT ZAL NIET MOEILIJK ZIJN, WE KUNNEN HOGE LONEN BETALEN.

MAAR KEN WAS TÉ OPTIMISTISCH GEWEEST; TOEN ZE HET DORP NADERDEN STOVEN DE INBOORLINGEN WEG.
WAAROM ZOUDEN ZE...
ZE LIJKEN DOODSBENAUWD VOOR ONS.

IN EEN PAAR SECONDEN ZAG HET DORP ER VERLATEN UIT.
ZOUDEN ZE ZO VAN ARCHIE GESCHROKKEN ZIJN?
MISSCHIEN, MAAR DAT IS GAUW TE VERHELPEN.

ZE VOELDEN RONDOM SPIEDENDE BLIKKEN EN OVERLEGDEN HOE ZE HET VERTROUWEN KONDEN WINNEN.
WE MOETEN HEEL VOORZICHTIG TE WERK GAAN, ANDERS ZIJN ONZE KANSEN VERSPEELD.
EVEN LATER SCHALDE ARCHIES STEM DOOR DE RUIMTE.
GEGROET, MANNEN VAN M'FANU. WIJ VRAGEN UW VRIENDENHULP BIJ HET AANLEGGEN VAN EEN SPOORLIJN. RIJKE BELONING WACHT U ALLEN.
ARCH

TED ZAG DAT DE INBOORLINGEN ONDANKS DIE BELOFTE NOG AARZELDEN EN HIJ BEDACHT IETS OVERTUIGENDERS.
OM U MIJN VRIENDSCHAP EN KRACHT TE TONEN ZAL IK DEZE BOOM, DIE U WILDE OMHAKKEN, VELLEN.

ARCHIE SLOEG ZIJN STALEN ARMEN OM DE MACHTIGE STAM EN...
GOED ZO, ARCHIE, DAT MAAKT INDRUK!
GELOOF MAAR DAT NIEMAND HIER IETS VAN ONTGAAT!

DE INBOORLINGEN SCHUIFELDEN NADERBIJ, DE OGEN WIJD OPEN VAN VERBAZING.
MAN VAN STAAL ERG KRACHTIG ZIJN!
MAN VAN STAAL NOG STERKER DAN WAROGI DE TOVENAAR.

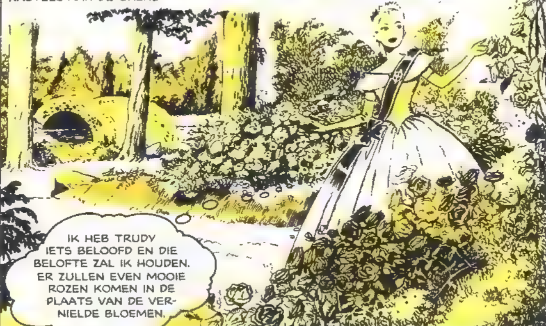

EVEN LATER KWAM HET STAMHOOFD NAAR VOREN.
U BEWIJZEN U STERKE VRIEND ZIJN. WIJ BELONING WILLEN EN MEEHELPEN WEG AANLEGGEN VOOR VURIGE OS!
HUN ANGST IS VERDWENEN, DANK ZIJ ARCHIES OPTREDEN.

EEN WOEDENDE KREET VAN EEN WONDERLIJK UITGEDOSTE INBOORLING DEED DE MANNEN VERSCHRIKT WEGVLUCHTEN.
WRAAK AAN WIE MEEHELPEN WEG BOUWEN VOOR VURIGE OS!
OEI, WAROGI!

EEN ZWARE KNOTS WERD MET KRACHT IN KENS RICHTING GESLINGERD.
BLANKE MAN ZULLEN STERVEN!

De samenzwering tegen prins Rudolf

DE PRINSES WAS DIEP GETROFFEN DOOR HET ONGELUK DAT TRUDY EN HAAR FAMILIE OVERKOMEN WAS. DE ROZEN KONDEN NIET DOOR ANDERE UIT HUN TUIN VERVANGEN WORDEN. DAAROM WAS ANITA TERUGGEGAAN NAAR HET KASTEEL EN HAD ZICH VERKLEED OM EENS MET HAAR OOM TE SPREKEN. DEZE HAD DADELIJK GOEDGEVONDEN DAT ZE ZOVEEL ROZEN PLUKTE ALS ZIJ WILDE EN HIJ HAD HAAR NIET NAAR DE REDEN GEVRAAGD.

EINDELIJK WAS DE GROTE MAND GEHEEL GEVULD.
NU GAF DE PRINSES EEN ANDER BEVEL.

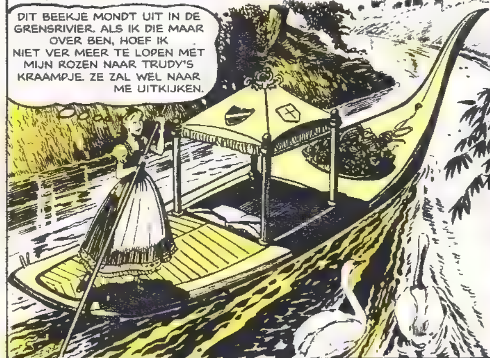
DUS U WILT DAT IK DE MAND HIER OP HET PAD ZET, HOOGHEID?

JA, DANK JE, FRITS KAREL EN JIJ KUNNEN NU GAAN. IK ZAL ZELF VERDER VOOR DE ROZEN ZORGEN.

ZODRA DE LAKEIEN VERTROKKEN WAREN, HAASTTE DE PRINSES ZICH NAAR EEN KLEIN TUINHUISJE. HIER HAD ZIJ HET BOERINNENPAKJE, DAT ZIJ OP HAAR GEHEIME TOCHTJES DROEG, VERBORGEN. EVEN LATER STAPTE EEN AARDIG BOERENMEISJE MET EEN GROTE MAND ROZEN IN DE BOOT VAN HET KASTEEL.

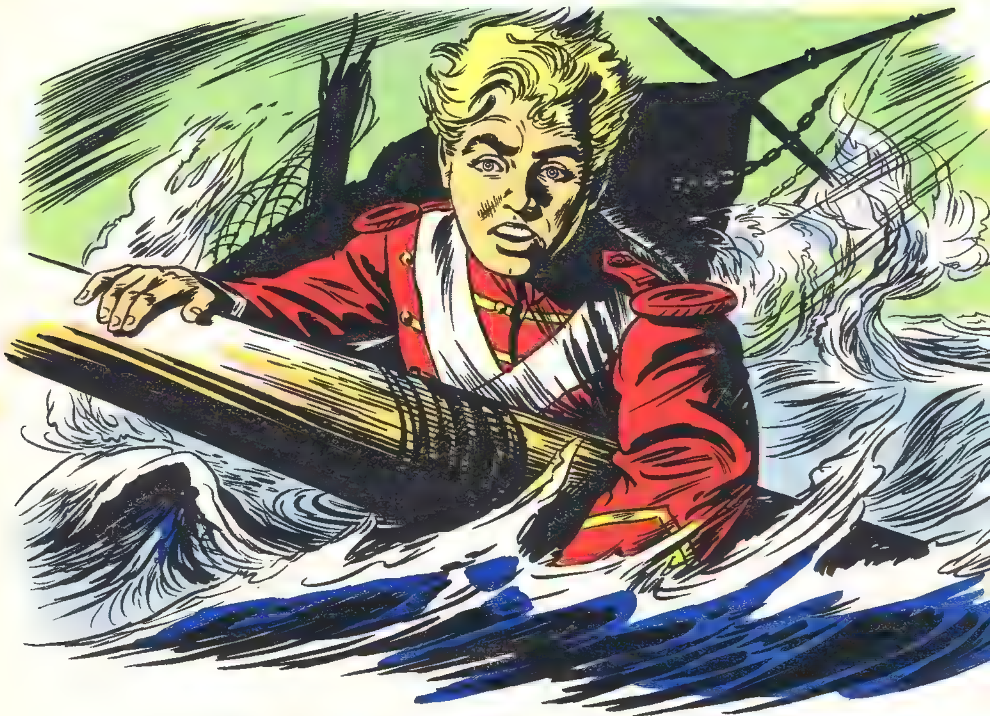

DE VERBAASDE HERTOG KEEK NOG EENS EN WERD WOEDEND.

5

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw naar Gibraltar. Pollie is als verstekeling meegegaan. Er steekt een zware storm op en de Zwaluw dreigt ten onder te gaan. Als iedereen in een reddingboot is geklommen, beseft Olivier dat Zucconi nog op het schip is. Hij gaat terug om hem te halen.*

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

Hij zag een bijl liggen, deed er een greep naar en klauterde met de grootste moeite op handen en voeten tegen het sterk hellende dek op.

Toen hij de cel bereikte, hoorde hij zwakjes de stem van Zucconi.

,,Ik ben het, Zucconi!" schreeuwde Olivier. ,,Ik kom je halen! Ga opzij! Ik sla de deur kapot!"

Op hetzelfde ogenblik zette hij zich schrap en liet de zware bijl met een hevige klap op het hout van de deur neerkomen. Zo verdiept was hij in zijn taak, dat hij niet eens merkte dat het schip hoe langer hoe meer water begon te maken.

De mannen in de sloep hielden geen oog van hem af. Men wist nu weliswaar waaróm hij was teruggesprongen, maar dat maakte het gevaar waarin Olivier verkeerde er niet kleiner op. Sergeant Trott en soldaat Pilchard stonden onophoudelijk tegen elkaar te mopperen zonder te weten wat ze zeiden. Nu eens gaven ze uiting aan hun hoop dat Olivier toch nog zou worden gered, dan weer verweten ze zichzelf dat ze zo vergeetachtig waren geweest.

Pollie kon geen woord uitbrengen. Ze stond handenwringend toe te kijken. Adelborst Jolliffe schreeuwde het ene bevel na het andere om te proberen de sloep zo dicht bij de kotter te houden als maar verantwoord was. Ondertussen hielp vaandrig Boscowen zo goed en zo kwaad als het ging bij de besturing van

de boot. Het was een vreselijk tumult. En iedereen dacht met angst aan het ogenblik dat de *Zwaluw* zou zinken en voorgoed in de diepte zou verdwijnen.

Ten langen leste slaagde Olivier erin het slot van de celdeur kapot te krijgen. De vreugdekreten die uit de sloep opstegen hoorde hij niet. Door een slingering van het schip viel hij voorover en kwam regelrecht in de armen van Zucconi terecht.

De man verkeerde in hoogst beklagenswaardige toestand. Terwijl ze samen naar de deur krabbelden, overstelpte hij Olivier met uitroepen in het Italiaans. Toen hij echter opeens het steil hellende dek voor zijn voeten zag en de bergen water die het wrak onder een laaghangende, inktzwarte lucht aan alle kanten omringden, zweeg Zucconi opeens als het graf.

„Schiet toch op, man!" riep Olivier hem toe, die al weer halverwege de reling stond.

Maar Zucconi klemde zich doodsbenauwd aan de deurpost vast.

„We verdrinken! We verdrinken! Ik durf niet!" riep hij.

Ten einde raad greep Olivier voor de tweede keer zijn bijl. Met een paar ferme slagen hakte hij een eind touw los uit de wirwar van tuigage die nog steeds over het dek spoelde. Het ene eind wierp hij Zucconi toe, het andere bond hij om zijn middel.

„We hebben geen minuut te verliezen!" zei hij. „Het schip kan elk ogenblik vergaan. Kom, vooruit! Laat je over het dek glijden tot hier tegen de verschansing!"

„Nee, nee, ik durf niet!" schreeuwde Zucconi weer die na de ellendige uren, die hij achter de rug had, totaal over zijn zenuwen heen was.

Olivier begreep dat elk woord verder overbodig was. Hij krabbelde terug naar de cel. Met inspanning van alle krachten trok hij de handen van de Siciliaan van de deurpost af. Gillend van angst gleed Zucconi samen met hem over het dek in de diepte, waar hij zich wanhopig aan de reling vastgreep, die reeds bijna geheel onder water was verdwenen. Olivier bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij Zucconi's oor en riep met overslaande stem: „Spring in zee, onmiddellijk!"

„Nee, nee, ik durf niet!" herhaalde de bendeleider voor de zoveelste keer, half huilend.

Op dit ogenblik bracht het wrak zelf de ongelijke strijd tot een beslissing. Eerst langzaam en daarna steeds sneller begon het schip verder over te hellen. Toen het dek tenslotte bijna loodrecht uit de golven oprees, sloegen Olivier en Zucconi samen over boord.

Terwijl hij in de diepte zonk, begon Olivier ogenblikkelijk uit alle kracht met armen en benen te slaan. Maar er was van zwemmen geen sprake. De kokende zee slingerde en sleurde hem van links naar rechts en van onder naar boven. En telkens wanneer hij wat lucht had gehapt, kwam er een nieuwe golf op hem neer of trok het touw, waaraan Zucconi zich blijkbaar nog steeds vastklemde, hem weer naar beneden.

Het werd opeens pikdonker om hem heen en daarna voelde hij niets meer. Maar een paar sterke handen hadden de hevig spartelende Olivier ondertussen onder de oksels gegrepen. Heel vaag drong het nog tot hem door dat hij de borstelige wenkbrauwen van soldaat Pilchard vlak voor zich zag. Toen verloor hij het laatste sprankje van zijn bewustzijn. . .

Soldaat Pilchard legde Olivier voor-

„Nee, nee, ik durf niet!" herhaalde de bendeleider voor de zoveelste keer half huilend.

zichtig in de boeg van de sloep neer. Even later trokken twee matrozen de bewusteloze Zucconi naar binnen en na enig gescharrel kwam deze naast Olivier te liggen. Sergeant Trott en de bootsman kwamen onmiddellijk de drenkelingen verzorgen. Ondertussen begonnen de matrozen uit alle macht weer aan de riemen te trekken om zo snel mogelijk uit de buurt van het zinkende schip te komen.

„Hoe is het met hem?" vroeg Pollie bevend, terwijl ze zich over het bleke gezicht van Olivier boog.

„Niet al te best, meid!" antwoordde soldaat Pilchard. „Ik heb weleens jonge tamboertjes gezien die er stukken beter aan toe waren. Maar hij komt er wel bovenop, hoor! Let maar eens op mijn woorden. En die ouwe rover van een Zucconi ook. Een scheut rum en je zult eens zien hoe gauw ze weer op de been zijn."

Om beurten kregen Olivier en Zucconi een paar druppels rum tussen de lippen gegoten en bijna een kwartier lang deden de soldaten hun uiterste best de drenkelingen weer tot bewustzijn te brengen.

Onderwijl stond op de achtersteven van de sloep de kaarsrechte figuur van adelborst Jolliffe. In het laatste schrale licht van de rampzalige zomerdag zag hij de *Zwaluw* zijn laatste rustplaats tegemoetgaan. Nog eenmaal richtte het wrak van de kotter zich een eindje op uit de golven. Daarna verdween het ongeluksschip, zonder een spoor na te laten, voorgoed uit het gezicht.

Adelborst Jolliffe stond in de houding en salueerde. Toen snoot hij zijn neus en keerde zich om. En met zijn hand boven de ogen begon hij de woelige, wijde zee af te speuren, die de zwaar geladen sloep als een eenzaam notedopje heen en weer smeet. . .

Iedereen deed er het zwijgen toe, met uitzondering van Zucconi.

HOOFDSTUK 3

Schip in zicht!

Tegen de tijd dat het begon te dagen was de storm uitgewoed en werd de zee, waarop de sloep moederziel alleen ronddobberde, allengs kalmer. Adelborst Jolliffe stond aan de helmstok en zes matrozen trokken met krachtige slagen aan de riemen. De rest van het gezelschap zocht beschutting in de luwte van voor- en achtersteven, waar men zich in de beperkte ruimte zo goed en zo kwaad als het ging behielp.

Vaandrig Boscowen, sergeant Trott en de bootsman hadden in het achterste gedeelte van het vaartuigje plaatsgenomen. In de boeg bevonden zich nog twee matrozen en verder Pollie, soldaat Pilchard en Zucconi. Ze hadden Olivier op de bodem van de sloep neergelegd waar hij, toegedekt met een lange uniformjas, in diepe slaap was verzonken.

Iedereen deed er het zwijgen toe, met uitzondering van Zucconi, die nu en dan een diepe zucht slaakte en telkens weer op verwijtende toon in zichzelf begon te praten. De roeiers waren geheel en al verdiept in hun taak. Slag na slag lieten zij de riemen met de regelmaat van een klok op en neer gaan. De overigen tuurden beurtelings gespannen de horizon af.

Op een gegeven ogenblik kwam vaandrig Boscowen overeind.

„Wat dacht je, Jolliffe," zei hij, „zou ik je maar niet eens een poosje aflossen? Je hebt de hele nacht aan de helmstok gestaan en je zult langzamerhand wel doodmoe zijn!"

„Erg vriendelijk van je, Boscowen," luidde het antwoord, „maar je hoeft je over mij niet ongerust te maken. Ik kan er nog best tegen."

Boscowen was aanvankelijk van plan voet bij stuk te houden, maar bij nader inzien ging hij er maar weer bij zitten. Prompt stond daarna de bootsman op.

„Neem me niet kwalijk, adelborst," zei hij, „maar laat mij nou liever een poosje aan het roer staan; dan kunt u ondertussen wat bijkomen. U voert nou eenmaal het bevel over deze notedop. Daarom is het in het belang van ons allemaal dat u uw krachten zoveel mogelijk spaart."

Hij scharrelde naar het achterstuk van

de boot en legde zijn stevige knuist op de helmstok. Nog bleef de adelborst aarzelen, maar tenslotte deed hij een stap opzij.

,,Vooruit dan maar, bootsman," zei hij met een zucht. ,,Wat denk je, zouden we weer op Sicilië terechtkomen als we deze koers aanhouden?"

,,Voor zover ik het kan bekijken wel," antwoordde de bootsman. En daarna vuurde hij de roeiers aan met de kreet: ,,Volhouden, mannen! Volhouden maar!"

,,Bestaat er eigenlijk kans dat we in deze wateren het een of andere schip ontmoeten, Jolliffe?" vroeg vaandrig Boscowen.

,,Wie zal het zeggen? Het enige dat ons te doen staat is een oostelijke koers te blijven varen en er het beste van te hopen. Heb je nagegaan hoe het met de voorraad scheepsbeschuit en met het drinkwater staat?"

,,Ja. Volgens mijn schatting kunnen we het drie dagen uithouden als we per man tweemaal daags anderhalve beschuit nemen en een paar slokjes water. Ik heb sergeant Trott met het toezicht over de voorraden belast. Hij zal erop toezien dat elk eerlijk zijn deel krijgt."

,,Laat u dat maar aan mij over!" bromde de sergeant. ,,Niemand krijgt een kruimel meer of minder dan het vastgestelde rantsoen. Maar het zou me een lief ding waard zijn als er hier een mok thee te brouwen was!"

,,Ik ben bang dat je die gedachte wel uit je hoofd kunt zetten, sergeant!" merkte de adelborst op. ,,Hoe gaat het eigenlijk met ons tamboertje? En met de gevangene?"

,,O, Olivier maakt het best," zei sergeant Trott opgelucht. ,,Hij ligt daar onder die jas te slapen als een marmot. Wat onze gevangene aangaat, die zit zó diep in de put, dat hij de helft van zijn nagels al bijna heeft afgekloven."

,,Over een minuut of tien moet hij maar weer eens een poosje helpen roeien," besliste de bootsman. ,,Ofschoon, veel schieten we daar ook niet mee op. Als we iets aan hem willen hebben, mogen we wel een mannetje naast hem neerzetten om hem onophoudelijk aan zijn plicht te herinneren."

,,Een dapper kereltje, die tamboer van jou!" zei adelborst Jolliffe. ,,Ik ben maar wat blij dat we hem nog net op tijd konden opvissen!"

,,Zegt u dat wel, adelborst," beaamde de sergeant ,,Ik was werkelijk bang dat we hem niet meer tot bewustzijn zouden krijgen."

,,Geef hem nog maar een slokje rum als hij wakker wordt," besloot de adelborst. Daarna geeuwde hij nadrukkelijk en zei bijna verontschuldigend: ,,Ik begin te geloven dat ik toch wel een beetje moe ben, Boscowen. Het is misschien maar het beste dat ik er een uurtje bij ga liggen. Bootsman, zorg dat er voortdurend iemand op de uitkijk blijft staan. En laat de roeiers op tijd aflossen!"

,,Komt in orde, kapitein!" zei de bootsman.

In het kleine stukje ruimte dat er nog beschikbaar was, nam de adelborst er zoveel mogelijk zijn gemak van. Uitgeput door de sensaties van de scheepsramp en het urenlange waken, viel hij bijna onmiddellijk in slaap.

Het duurde een poosje eer er weer beweging in de rest van het gezelschap kwam. Tenslotte stond vaandrig Boscowen op.

,,Kom," zei hij, ,,ik zal onze vriend Olivier maar eens even aan mijn rumfles laten ruiken."

,,Een uitstekend idee," vond sergeant Trott.

,,Tamboer Crow heeft mij een geweldige dienst bewezen door mijn gevangene het leven te redden," vervolgde de vaandrig. ,,Tenslotte ben ik er verantwoordelijk voor dat Zucconi levend en wel in Gibraltar wordt afgeleverd. Als Olivier er niet geweest was, was mijn kans voorgoed verkeken!"

,,Eigenlijk is het mijn schuld, vaandrig, dat ik Zucconi totaal vergat," zei sergeant Trott. ,,Maar het was ook zo'n vreselijke toestand toen de kotter naar de kelder ging. . ."

,,Geen sprake van," luidde het antwoord. ,,De enige die verantwoordelijk is voor Zucconi, ben ik. Tussen twee haakjes, heb je al gemerkt dat de zee opeens zo kalm is geworden, sergeant?"

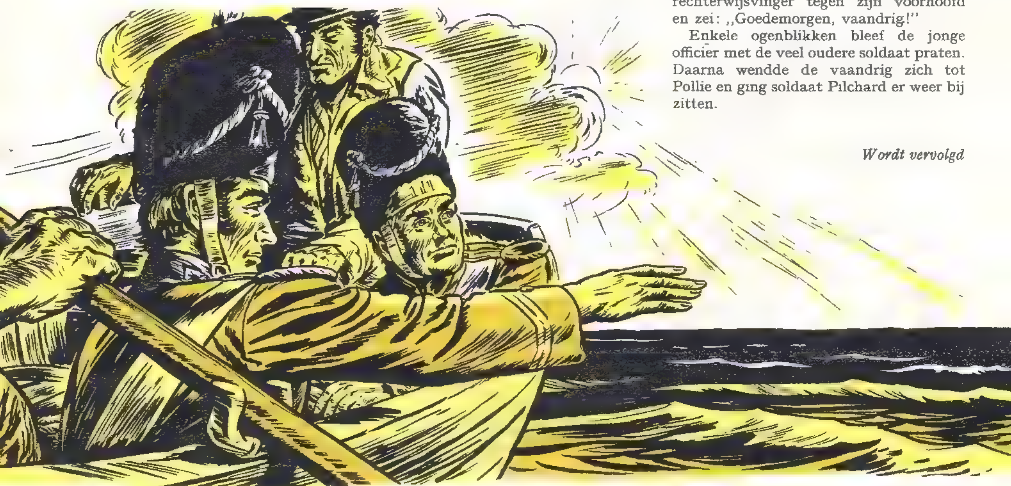
,,Ja, dat wel," antwoordde Trott, ,,maar eerlijk gezegd ben ik bang dat het afschuwelijk heet zal worden, als de zon straks wat hoger komt te staan. We zitten hier per slot van rekening als haringen in een ton opeengepakt in een open boot. En we hebben maar twee kleine vaatjes water bij ons."

,,Ja, het zal niet meevallen, vrees ik," zei de vaandrig somber. En terwijl hij voorzichtig over de banken stapte om de roeiers niet te hinderen, ging hij naar de voorsteven.

Soldaat Pilchard stond op. Aangezien hij niet kon salueren, doordat hij zijn sjako was kwijtgeraakt, tikte hij met zijn rechterwijsvinger tegen zijn voorhoofd en zei: ,,Goedemorgen, vaandrig!"

Enkele ogenblikken bleef de jonge officier met de veel oudere soldaat praten. Daarna wendde de vaandrig zich tot Pollie en ging soldaat Pilchard er weer bij zitten.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

BILLIE, JE WORDT STEEDS SLECHTER IN TAAL, NU HEB JE VIJFTIG WOORDEN VAN DE ZESTIG FOUT.
HOE KAN IEMAND WERKEN ALS HIJ HONGER HEEFT? EN IK HEB ALTIJD HONGER.

TOT DRIE UUR BLIJF JE BINNEN MET EEN TAAK.
WAT JAMMER, DE ZON SCHIJNT NET ZO LEKKER BUITEN!

WEET JE WAT, IK VERZET DE KLOK EEN BEETJE.

IK GA, MENEER, HET IS DRIE UUR. DE TIJD VLIEGT, HÈ?
WAT JE ZEGT, BILLIE!

WEET JE, DIE KLOK LOOPT AL IN WEKEN NIET MEER, BILLIE!
OEI!

MISSCHIEN HOU JE MEER VAN BUITENWERK, BILLIE?
EN OF, MENEER, AARDIG DAT U DAARAAN DENKT!

DAAR GAAN WE DAN, DRAAG JIJ HET BORD MAAR!
BORD? WAAR HEBBEN WE EIGENLIJK BUITEN EEN BORD VOOR NODIG?

JE KRIJGT NU EEN UUR OM ELK VAN DEZE WOORDEN VIJFTIG KEER OVER TE SCHRIJVEN, BEGREPEN?
EEN UUR LANG WOORDEN OVERSCHRIJVEN?

JA, LUILAK, EEN UURTJE BUITENWERK ZAL JE GEZONDHEID TEN GOEDE KOMEN, HOOP IK.
HET MAAKT ME ZO HONGERIG!

LATER
ZO, EN NU IETS LEERZAAMS VOOR JE!
BOERDERIJ VETTEWEIDE.

TRAKTEERT U ME OP THEE MET GEBAK IN DE SPEELTUIN VAN VETTEWEIDE, MENEER?

NIKS ERVAN. SCHRIJF MAAR EEN OPSTEL, LAAT IK ZEGGEN: EEN LOFDICHT OP HET BEKROONDE VARKEN VAN BOERDERIJ VETTEWEIDE.

EVEN LATER
BILLIE, WAT DOE JE NU TOCH WEER?

IK PROBEER DAT OPSTEL OP DAT VARKEN TE SCHRIJVEN!
MAAR DAT BEEST WIL NIET STILSTAAN, MENEER!
KNOR!

Ongevaarlijk

De graaf van Suffolk, die in de beginjaren van de tweede wereldoorlog een vermaarde reputatie bezat waar het ging om het demonteren van onbekende en gevaarlijke bommen, was niet minder befaamd waar het zijn koelbloedigheid en ietwat spottende humor betrof. Dit demonstreerde hij weer eens bij de demontage van een kleine bom, waarbij ook enkele Engelse officieren aanwezig waren. Op een gegeven moment meende een der officieren de graaf tot meer voorzichtigheid te moeten manen, omdat hij in de veronderstelling verkeerde, dat deze wel wat al te vrij met het projectiel omsprong.

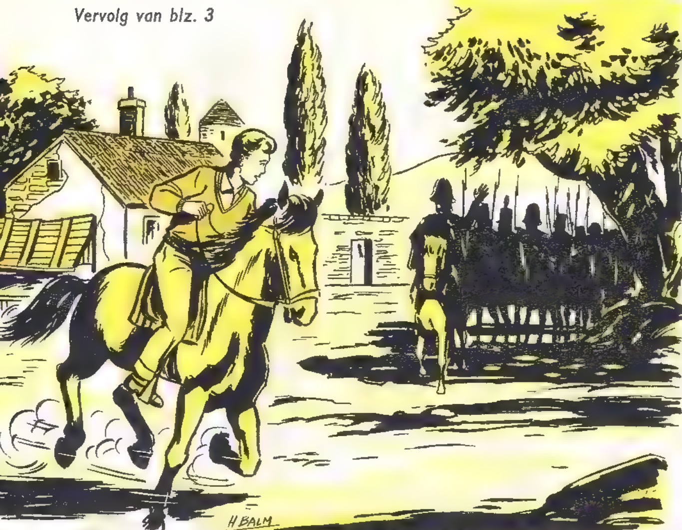
„Och," antwoordde de graaf van Suffolk onverstoorbaar, „het ding is geheel ongevaarlijk, tenzij natuurlijk iemand aan een van deze drie knopjes komt. En ik ben nu bezig uit te maken, welke van de drie knopjes het is."

Toch eerlijk

Nicolas Boileau, de beroemde Franse dichter die geruime tijd als hét voorbeeld der klassieke Franse dichtkunst gold, was niet alleen een groot dichter, maar zeker ook een bekwaam diplomaat. Dit bewees hij op een dag, toen de Franse „zonnekoning" Lodewijk XIV de grote dichter een gedicht liet lezen, dat de koning zelf had gemaakt en waarover hij gaarne het oordeel van de poëet vernam. Nu stond deze ook alom om zijn grote eerlijkheid bekend en hij bevond zich aldus in een moeilijke situatie, omdat hij onder geen voorwaarde zijn vorst wilde kwetsen, maar toch ook zijn oordeel niet van nutteloos gevlei wilde laten afhangen. Na een ogenblik te hebben nagedacht vond Boileau de gulden middenweg met de woorden: „Majesteit, ik ben er vast van overtuigd, dat u van plan was eens een keer een heel erg slecht vers te schrijven. Ik kan u zeggen, dat u daar op bijzondere wijze in bent geslaagd."

De jongen die Napoleon wilde helpen

Vervolg van blz. 3

Richepin. ,,Ja, áls er iets misgaat, dan kom je nooit meer terug, natuurlijk, maar ik heb al heel wat tochten gemaakt en er heeft nog nooit iets gehaperd."

Hij drukte tegen een kleine oneffenheid, die in het midden van de deur zat, en het stalen paneel draaide langzaam open

Armand zag een zitting, die aan de achterwand was bevestigd, en daarvoor was een soort dashboard, waarop zich verschillende handels en wijzerplaten bevonden en bovendien een aantal vakken, waarop de werelddelen waren afgebeeld.

,,Kijk," zei dr. Richepin, ,,dit is het. Heel eenvoudig, zie je wel? Jij moet in 1815 zijn, nietwaar? Nu haal je deze handel over. . . kijk, daar gaat de wijzer al, 1890. . . 1867. . . 1841. . . stop! 1815. Nu schakel je hier op de Romeinse zes; dat is juni. En daar op 18. En tenslotte zetten we de geografische zoeker op 50°43' N.B. en 4°23' O.L. Zo, dat is het: Waterloo, 18 juni 1815. Wel, Armand Vidal, durf je?"

Tien seconden aarzelde Armand. Toen keek hij dr. Richepin aan en knikte

,,Ja," zei hij.

,,Ga daar dan zitten," zei de oude geleerde, ,,en onthoud goed wat ik je zeg. Schakel op het jaar, de maand en de dag en zo je wilt op het uur; dat is die knop daar. En als je wilt starten, haal je die rode hefboom over. Maar denk er vooral om dat je de machine zorgvuldig verstopt, want daarvan hangt je terugkeer af."

,,Ik zal het onthouden, meneer," zei Armand. Hij gaf dr. Richepin een hand en ging in de machine zitten.

De stalen deur zwaaide dicht en in de smalle ruimte, waarin hij zich bevond, was het enige dat hij zag het instrumentenbord, dat door een blauwachtig schijnsel werd verlicht.

Een ogenblik bleef Armand zo zitten en vroeg zich af of het niet verstandiger zou zijn de deur weer open te duwen en terug te stappen in de veilige kamer. Maar het verlangen naar het wonderlijke avontuur dat dr. Richepin hem had beloofd, was sterker en bovendien twijfelde hij er diep in zijn hart nog steeds aan of de oude heer geen grap met hem uithaalde.

,,Nou," zei hij plotseling hardop, ,,dat zullen we dan gauw genoeg weten."

Hij haalde de rode hefboom over en een seconde later deed een gierend geluid de stalen wanden trillen. Het blauwe licht werd rood en daarna helgeel en op dat moment wist Armand Vidal niet langer wat er gebeurde.

Toen hij weer tot zichzelf kwam, had hij een tintelend gevoel in zijn handen en voeten en zijn oren suisden. Om hem heen waren de wanden van de tijdmachine en toen hij op het instrumentenbord keek, zag hij, dat de grote wijzer nog steeds op 1815 stond.

Voorzichtig duwde hij de deur open en toen hij naar buiten keek, kwam hij tot de ontdekking dat hij zich tussen dicht struikgewas bevond, dat de machine geheel insloot.

Uit de verte klonk een verward geruis en daarbovenuit, maar veel luider nu, de doffe knallen, die hij binnen al gemeend had te horen.

Armand stapte uit de machine en duwde de deur dicht. Toen hij zich door het struikgewas had gewerkt en achter zich keek, zag hij dat hij zich geen betere schuilplaats voor het apparaat had kunnen wensen.

Hij besloot de plek goed in zich op te nemen en gelukkig waren er in de omgeving verscheidene punten, die hem daarbij behulpzaam konden zijn.

Niet ver van hem vandaan, opzij van de zandweg, waarop hij zich nu bevond, stonden drie boerenhuizen en daarachter rezen een paar torenhoge populieren op, die van mijlen afstand zichtbaar moesten zijn.

Een eind verderop zag hij een viersprong en toen hij daar naar toe liep, zag Armand dat het zandpad daar gekruist werd door een straatweg, die met ruwe klinkers was geplaveid.

Een ogenblik bleef hij staan en keek om zich heen. Hij wist heel zeker dat hij nooit eerder in deze streek was geweest en ook de huizen, die nu achter hem lagen, zagen er anders uit dan hij gewend was. Op een draf liep hij in de richting, waaruit het dreunen van de kanonschoten kwam. Boven de bomen zag hij een donkere wolk, die bijna recht omhoogsteeg, alsof er iets brandde daarginds.

Nu en dan kwam hij voorbij een huis, maar tot zijn verwondering was er geen mens te zien.

Eindelijk naderde er in de verte een wagen. Op de bok zaten een man en een vrouw, die wonderlijke kleren droegen, zoals Armand ze weleens op oude gravures had gezien.

De man had een zweep in de hand, waarmee hij het paard onophoudelijk aanspoorde, en de vrouw zat moedeloos in elkaar gedoken.

Toen ze Armand in het oog kregen, hield de voerman zijn paard in en beiden namen ze hem verwonderd op.

,,Ben je zot geworden?" zei de man. ,,Maak dat je wegkomt, jongen. Ze zijn geen twee mijl hiervandaan."

,,Laat hem meerijden, Etienne," zei de

vrouw ,,Misschien is hij de weg kwijt."

Armand stak zijn hand op. ,,Bedankt," zei hij, ,,maar ik vind het wel."

De boer trok zijn schouders op. ,,Alla, als je dan per se je ongeluk tegemoet wilt lopen, dan moet je het zelf maar weten."

Hij legde de zweep over het paard en terwijl Armand zijn tocht voortzette, verdween de kar ratelend in de verte.

Steeds luider werd het dreunen van de kanonschoten. Een scherpe, prikkelende geur van kruitdamp vervulde de lucht en duidelijk kon Armand nu het verwarde gedruis van de strijdenden horen.

Aan beide kanten van de weg, waarop hij liep, waren bossen, die langzamerhand dunner werden en toen hij opnieuw een mijl had afgelegd, kon hij tussen de bomen door het bewegen van kleurige figuren zien, die van tijd tot tijd door een dichte wolk aan het oog onttrokken werden.

Armand verdween tussen het geboomte. Behoedzaam sloop hij nader en tenslotte scheidde nog slechts een dunne strook struikgewas hem van het tafereel, dat hij tot dan toe alleen maar uit zijn boeken had gekend.

Zover hij kon zien, strekte zich een golvende vlakte uit, waarop zich een wilde strijd afspeelde. Schuin tegenover hem, op een hoger gelegen terrein, waren kanonnen opgesteld, waaruit met regelmatige tussenpozen vurige tongen schoten, en links, aan de kant van de straatweg, knielden lange rijen soldaten, die hun geweren ophieven, op een doel in de verte vuurden en dan zo snel mogelijk hun wapens weer laadden.

Opgewonden herkende Armand de Franse uniformen met de hoge sjako's, waartussen hij hier en daar de steek van een officier ontdekte.

Het geknetter van de geweren vermengde zich met het donderen van het geschut, maar boven alles uit klonken de woeste kreten van de cavaleristen, die ver weg, op het middenveld, tegen de vijand optrokken.

Armand liet zijn blik over de Franse troepen gaan, waarvan de gelederen tot aan de straatweg reikten. Eindelijk zag hij, op het heuvelachtige gedeelte aan de overkant, waar ook de kanonnen stonden, een groepje officieren te paard, die de strijd door kijkers gadesloegen. In hun midden zat een kleine gestalte op een schimmel. Zijn gezicht was niet te herkennen van deze afstand, maar hij was duidelijk het middelpunt van de groep.

,,De keizer," mompelde Armand.

De felle tik van een kogel, die vlak bij hem in een boom sloeg, deed hem begrijpen dat hij voorzichtig moest zijn.

Terwijl hij zich zo diep mogelijk bukte, drong hij steeds verder de bosrand in. De scherpe kruitdamp deed zijn ogen tranen en soms was het geluid van de kanonnen zo hevig dat hij er een ogenblik doof van was, maar hij was vastbesloten om alles mee te maken wat hier gebeurde.

Het duurde lang eer hij bij het midden van de vlakte kwam, waar de Engelsen juist een tegenaanval deden. De Britse ruiters, in helderrode jassen, stormden met opgeheven sabels op de vijand in en achter hen rukte het voetvolk op, dat de lange geweren met de bajonet erop als een dreigende muur voor zich uit hield.

Ook de Franse infanterie kwam nu in beweging en terwijl de ruiters op elkaar inhakten en de kanonnen hun donderende stem lieten horen, trokken de twee legers in stormpas naar het centrum van het slagveld.

Plotseling herinnerde Armand zich wat hij die middag had gelezen; de achttiende juni, twee dagen na de slag bij Quatre Bras, ontmoetten de Fransen en de Engelsen elkaar bij Waterloo. Aanvankelijk leek het erop dat de keizer opnieuw de overwinning zou behalen, maar tegen zeven uur in de avond. . .

Armand keek op zijn horloge. Tien over zes was het nu. . . Tien over zes! Ergens in de verte waren de Pruisen dus al in aantocht. Ergens in de buurt van Waterloo moest nu die boerenknecht lopen die hun de weg had gewezen en die er daardoor de oorzaak van werd dat de slag door de Fransen werd verloren.

Armand balde zijn vuisten. Voor hem, op de vlakte, streden de soldaten van Napoleon tegen de Engelsen en geen van hen wist dat binnen een uur elke kans op een overwinning verkeken zou zijn.

Maar hoe kon hij het voorkomen? Hoe kon hij die boer voor zijn?

Niet ver van Armand vandaan, vlak bij de bosrand, stond een paard, dat kennelijk uit de strijd gevlucht was en zijn ruiter verloren had. Van tijd tot tijd knabbelde het met schichtige bewegingen aan het struikgewas, maar steeds wanneer een plotseling geluid het deed schrikken, wierp het zijn hoofd omhoog en draafde een eind verder.

Armand kroop op handen en voeten tot aan de rand van het veld, stak zijn hoofd tussen de takken door en liet een zacht gefluit horen.

Het paard stak zijn oren op en keek verwonderd rond om te zien waar dat geluid vandaan kwam.

Opnieuw liet Armand zijn fluitje horen en ditmaal kreeg het dier hem in het oog.

Een ogenblik aarzelde het en schraapte met een hoef over het gras, toen kwam het op een sukkeldrafje naar de jongen toe.

,,Hij is braaf," zei Armand, terwijl hij zich langzaam oprichtte. ,,Hij is een brave jongen."

Het paard hinnikte zacht en wreef zijn snuit langs Armands schouder. De jongen streelde het dier over het voorhoofd en pakte onderwijl met zijn andere hand de teugel.

,,Zoet maar," suste hij. ,,Zoet dan maar."

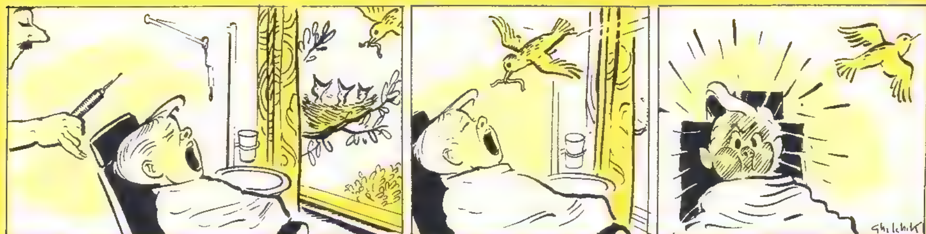
Hij zette zijn voet in de stijgbeugel en wipte behendig in het zadel. Daarop trok hij de teugel aan en klakte met zijn tong

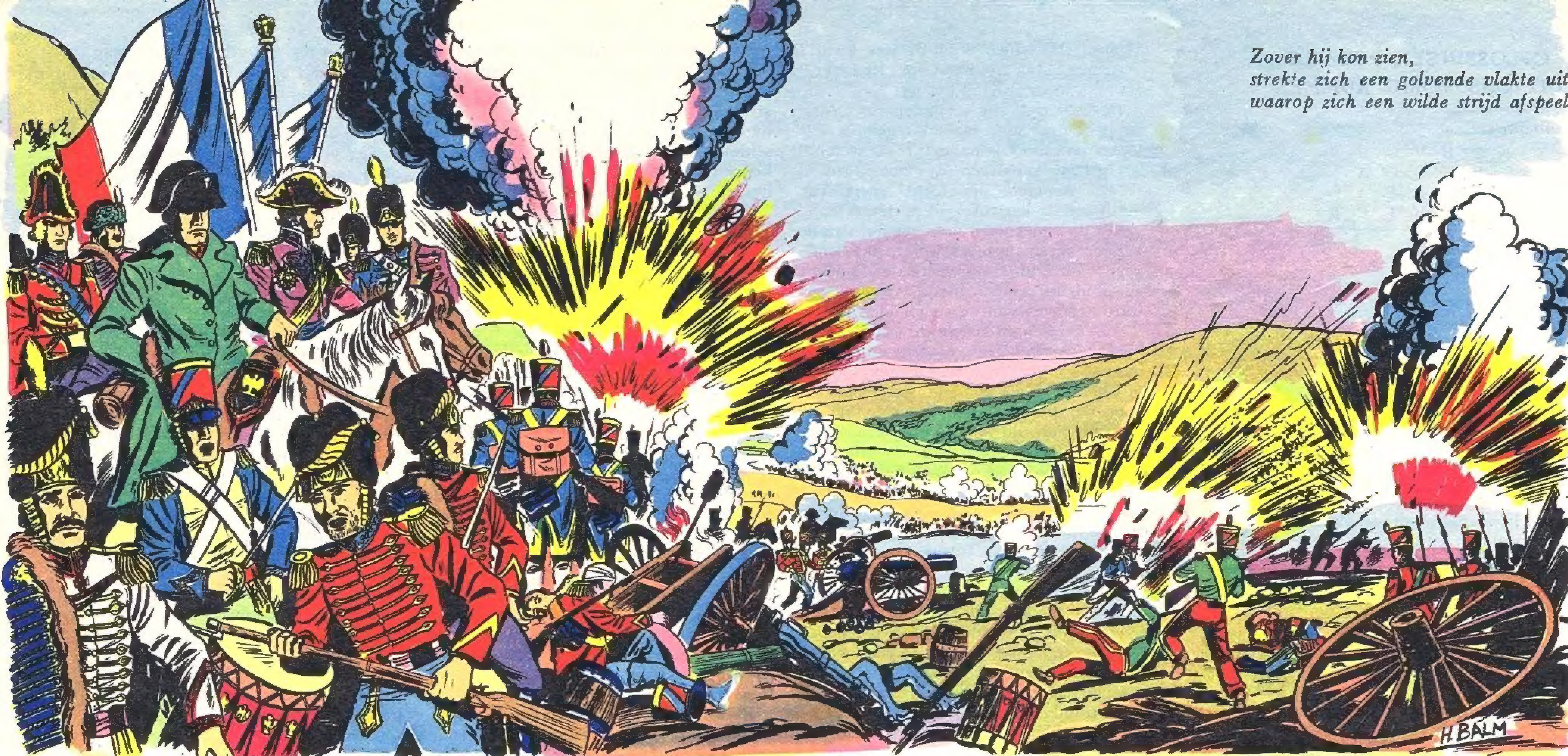
,,Allé!" riep hij. ,,Vort!"

Dicht langs de bomen draafde het paard in de richting van de straatweg. Nu hij zich niet langer tussen de veilige struiken bevond, merkte Armand pas goed hoe gevaarlijk het hier was. Verdwaalde kogels vlogen in alle richtingen en tot tweemaal toe sloeg er een vlak voor het paard in de grond.

Toen ze op de straatweg kwamen, ging Armand linksaf en in galop reden ze in

Dickie Dapper

Zover hij kon zien, strekte zich een golvende vlakte uit, waarop zich een wilde strijd afspeelde.

de richting, waaruit hij eerder op de middag gekomen was.

Tien voor half zeven was het nu; er was geen minuut meer te verliezen.

Ze naderden de zandweg, waaraan de drie boerenhuizen stonden. In de verte, boven het geboomte uit, was de toren van Waterloo zichtbaar. Van die kant moesten de Pruisen komen.

Terwijl hij de zandweg passeerde, wierp Armand een haastige blik in de richting van de populieren.

Midden op de weg liep een man, een jonge boer, die zijn kant op kwam. Hij droeg een zak op zijn rug, die blijkbaar zo zwaar was, dat hij er slechts langzaam mee vooruitkwam.

„Vort! Vort!" spoorde Armand het paard aan. Hij duwde de sporen stevig in de flanken van het dier en terwijl hij de teugel stijf aantrok, boog hij zich diep over de paardenek.

De weg maakte een bocht en toen hij die voorbij was, bevond Armand zich plotseling tegenover een onafzienbare stoet ruiters, die de weg over de hele breedte in beslag namen. Zij droegen donkerblauwe jassen en hun blinkende helmen waren met kleurige pluimen bezet.

Armand hield zijn paard in en weldra waren de voorsten van de troep hem genaderd. Een officier met een fonkelend ridderkruis op de borst hief zijn hand op en bijna onmiddellijk kwam het leger tot staan.

Een tweede ruiter, van iets lagere rang, reed op Armand toe. „Waar zijn de Fransen?" vroeg hij met een sterk accent.

„Daar," zei Armand, terwijl hij naar links wees.

„Goed," zei de officier, „rijd maar voor ons uit, dan kun je ons de weg wijzen."

Armand begreep dat hij voorzichtig moest zijn. Als hij al te snel toestemde, zouden de Pruisen weleens argwaan kunnen krijgen.

„Ik moet díé kant op," protesteerde hij. „Mijn vader wacht op me."

„Dan wacht hij nog maar iets langer," besliste de officier. „Je zult ons eerst de weg wijzen."

„Nou, dat zal dan wel moeten," zei Armand met een verongelijkt gezicht. Hij liet zijn paard keren en terwijl achter hem de grimmige rijen zich weer in beweging zetten, reed hij aan het hoofd van de troepen in westelijke richting.

„Deze kant op, meneer de officier," zei hij, toen ze de zandweg naderden.

De Pruisische krijgsman tuurde in de verte.

„Vandaar komt het geluid van de kanonnen," merkte hij op. „En ik zie daar rook ook."

„Dat is erg bedrieglijk, meneer," antwoordde Armand. „Wat u daar hoort zijn de echo's van het geschut die door de heuvels weerkaatst worden, en die rook komt van een boerderij die in brand staat. Maar wij moeten deze kant op, nog een mijl of drie naar het zuiden."

Hij sloeg het mulle zandpad in en de eindeloze ruiterstoet, die zich onder het rijden door in rijen van drie verdeelde, volgde hem.

Ongemerkt keek Armand op zijn horloge. Bijna kwart voor zeven nu. Ginds, ver uit de richting, die ze nu reden, leverden de Fransen slag tegen het leger van Wellinton en thuis, vele jaren en vele mijlen van hier, zaten zijn ouders nu aan tafel en vroegen zich af waar hij bleef.

Hij moest terug, en wel zo gauw mogelijk. Ze zouden ongerust worden als hij nog langer wegbleef en wat zou hij moeten zeggen?

Ze kwamen bij de populieren, die met ritselende bladeren boven de drie huizen uit torenden. Daar, aan de andere kant van het pad, waren de struiken, waarin de machine stond.

Zonder opzij te kijken reed Armand er voorbij, maar intussen vroeg hij zich angstig af hoe hij hieruit moest komen.

De Pruisische officier, die voortdurend naast hem was blijven rijden, stoorde Armand in zijn gedachten.

„Heb je ze gezien, de Fransen?" vroeg hij.

„Van een afstand, meneer," zei Armand. „Ik ben zo snel als ik kon doorgereden."

„Met hoevelen waren ze?"

Armand haalde zijn schouders op. „Dat kan ik niet zeggen. Duizenden, zou ik denken. Maar ik ben zover mogelijk uit hun buurt gebleven."

Plotseling stak hij zijn hand op en tegelijk draaide de officier zich om en schreeuwde een commando.

Het kletteren van de sabels tegen de laarzen verstomde en in een wolk van zand kwam het leger tot staan.

Vlak voor hen kruiste een bochtig pad de zandweg. Het was zo smal dat er geen twee mannen naast elkaar konden rijden en het veld, dat zich aan weerskanten uitstrekte, was met struiken en jong geboomte begroeid.

„Deze kant op," zei Armand zonder aarzelen.

„Over dát pad?" vroeg de officier. „Ik dacht dat we rechtdoor moesten."

Armand schudde het hoofd. „Dan komen we er niet. Die zandweg loopt verderop naar rechts, maar wij moeten dit pad hebben. Zowat honderd meter verderop is weer een weg en die is breder."

„Nu, waar wacht je dan op?" snauwde de officier.

„Dat vraag ik me ook af," zei Armand. Hij gaf zijn paard de sporen, draafde een eind het zijpad op en verdween met een snelle sprong tussen de struiken.

„Halt! Halt!" schreeuwde de officier. „Kom terug, kwajongen!"

Diep over het paard gebukt reed Armand tussen het geboomte door. Zonder op de takken te letten, die hem links en rechts in het gezicht sloegen, stuurde hij het paard met een boog terug in de richting van de zandweg.

Achter hem knalde een schot en een seconde later hoorde hij dicht in zijn buurt het suizende geluid van een kogel, die zich door de bladeren boorde.

Toen een tweede schot vlak boven zijn hoofd een tak afrukte, nam hij zijn voeten uit de stijgbeugels en liet zich opzij vallen.

In zijn val gaf hij het paard een klap, die het dier hinnikend verder deed stormen en intussen kroop Armand op handen en voeten in de richting van de populieren.

Het zandpad moest nu vlakbij zijn. Tussen de struiken door zag hij het blauw van een uniform en duidelijk kon hij het snuiven van de paarden horen.

Hij duwde een paar takken opzij en op hetzelfde moment zag hij tot zijn grote opluchting de glans van metaal.

Juist toen hij het paneel opende, klonk er een bevel. Armand ving iets op van „zoeken" en tegelijk bemerkte hij hoe er op verschillende plaatsen beweging in de struiken kwam.

Snel kroop hij in de tijdmachine en sloot het paneel. Het blauwe licht boven het dashboard gloeide aan en de wijzers en handels werden zichtbaar.

Armand haalde een van de hefbomen over en langzaam kroop de wijzer naar het jaar, waaruit hij was vertrokken.

Nadat hij ook de beide datumwijzers had ingesteld, begon hij op de kaart van Europa te zoeken.

Spoedig had hij Parijs gevonden. Schuin daarboven zag hij Reims. Nu Epernay. Epernay... waar lag Epernay in vredesnaam?

Buiten klonk een luide stem en een vuist sloeg met kracht op het metaal.

„Opendoen! Doe open!"

O, lieve help! Ze hadden hem te pakken! Op het laatste moment hadden ze hem nog te pakken. Epernay... Epernay...

Plotseling stokte Armands vinger. Epernay, daar lag het!

„Opendoen!" herhaalde de stem en een luide roffel onderstreepte dat bevel.

Vlug, de zoeker. 49°3' N.B., 3°58' O.L.

Het zwarte cirkeltje gleed over de landkaart en bleef op het snijpunt van de twee lijnen staan.

„Voor de laatste maal, doe open of ik schiet!" brulde de stem.

Met een ruk haalde Armand de handel over. Het licht in de cabine werd rood en terwijl een hoog geluid de wanden deed trillen, ging het langzaam over in geel.

Toen het licht weer blauw werd en het trillen ophield, opende Armand met een duizelig gevoel zijn ogen.

„M'n hoofd," mompelde hij versuft. „Alle mensen, het lijkt wel of ik me gestoten heb."

Plotseling drong het tot hem door waar hij was.

„De tijdmeter!" zei hij. „Lieve help, het zal me benieuwen."

Hij duwde het paneel open en gaf een kreet van vreugde. Rondom hem strekte zich een vredig, met bloemen begroeid veld uit en aan de rand daarvan stond een molen, waarvan de wieken loom ronddraaiden in de avondwind.

Armand stapte naar buiten en keek op zijn horloge. Bij half acht. Ze zouden lelijk in angst zitten thuis. Als hij nu eerst naar dr. Richepin ging, zou het nog later worden. Dat kon niet.

Hij keek om zich heen naar een plaats, waar hij de machine zou kunnen verstoppen. Aan de rand van het veld, dicht bij de heg, stond een bosje vlierbomen, maar dat zou hij vast niet halen met dat zware ding.

Misschien tussen die distels. Als hij hem op zijn kant legde, zou dat net gaan.

Armand liet de tijdmachine voorover zakken en toen het ding plat op de grond lag, begon hij ertegen te duwen.

Het was een zwaar karwei en het duurde bijna een kwartier eer hij het ding tussen de distels had gewerkt.

Een geluk dat het zo'n afgelegen plek was. Misschien kon hij die avond nog even bij dr. Richepin langs lopen, dan moest die maar zeggen hoe ze dat zaakje verder zouden opknappen.

Armand wierp een laatste blik op de distels, toen stak hij het veld over en ging op een draf naar huis.

De volgende dag, op school, dreunde Pierre Lebrun zonder haperen zijn lesje over de tocht naar Rusland op en daarna vertelde Armand wat er allemaal bij Waterloo was gebeurd.

„Juist, Vidal," zei de leraar, „de troepen van Napoleon en die van Wellington raakten dus slaags met elkaar. En wat gebeurde er toen?"

„Toen kwamen de Pruisen, meneer," zei Armand. „Het liep al tegen de avond en het begon ernaar uit te zien dat de Fransen de slag zouden winnen, maar plotseling kwamen de Pruisen er aan en toen was de kans verkeken. Ze zouden nog bijna een verkeerde weg zijn ingeslagen, meneer, maar een boerenknecht vertelde hun hoe ze moesten rijden en een paar uur later was Napoleon verslagen."

„Uitstekend," zei de leraar. „Een acht, Vidal."

Ze moesten eens weten, dacht Armand, terwijl hij naar zijn bank liep. Ze moesten eens weten hoe het werkelijk is gegaan.

Maar hij paste er wel voor op om dat te vertellen!

Uitslag prijspuzzel nr. 11

Het spreekwoord dat gevonden moest worden was:

Als de wijn is in de man,
is de wijsheid in de kan

De winnaar van de eerste prijs, een paar rolschaatsen, is:

Johan van Schendel,
Naardenstraatweg c 50, Muiderberg (N.H.).

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, tafeltennisspel:

Jeanette de Vos, Timorstraat 124, Haarlem.
Kees van de Haar, Oranje-Nassaulaan 14, Leerdam.
Piet Vreeke, Hogehillenweg 7, Domburg (Zld.).
Thea Elfrink, Julianastraat 28, Overdinkel.
Riny Smeets, Essendijk 19, Geulle.
Luky de Jong, Grootzand 70, Sneek.
Henk Offerhaas, Noorderwijkweg 64, Beverwijk.
Johanna Swarts, Streekje 6, Alteveer (Gr.).
Piet Beerens, Kanaaldijk 28, Someren (N.-B.).
Roelof Lubbers, Hoofdstraat 36, Exloo (Dr.).
M. Tjon-Dian-Gi, Maagdenstraat 56, Paramaribo, Suriname.
Bennie Wisseborn, Mattelierstraat 25, Groenlo.

Derde prijs, vierkleurenpotlood:

Bertha Smit, Aegidiusstraat 28a, Rotterdam-16.
J. Wildeman, Molendijk W.Z. 14, Klazienaveen (gem. Emmen).
Bina de Vries, Venneweg 44, Veelerveen (Gr.).
Jan Raven, Rijksweg B 56, Burgervlotbrug.
Jannie van Ekeren, Tiendweg 21, Harmelen.
Koen Landman, Wolvegasterweg 13, Oudeschoot (Fr.).
Paul Ederveen, Vloedgraafstraat 24, Terwinselen (L.).
L. van Wenum, Davodwarsstraat 3, Deventer.
Dooks le Grand, Dorpsstraat 3, Heteren (Betuwe).
Gerda Lodder, Barwoutswaarder 89a, Post Woerden (Z.-H.).
Ellen van Weezel, Hongarenburg 317, Den Haag.
Marian Visser, Slatuinenweg 51, Amsterdam.

Vierde prijs, een boek:

Jos Jongeling, Knopstraat 14, Utrecht.
Tommy van de Boom, Stationsstraat 25, Venray (L.).
José Schoel, Couperinstraat 23, Leeuwarden.
Tineke van Walbeek, Brugstraat 1 Baambrugge.
Joke Visser, M. van Heemskerkstraat 19, Heemskerk.
Jan de Boer, Schoolstraat 6, Veendam.
Basje van Luxemburg, Molenkade 7, Dussen.
Henk Lamberts, Goringdijk 5, Gees, gem. Oosterhesselen.
Truus Vermaak, Kerkvaartseweg 11, Aarlanderveen.
Gerrie Prinsen, Bernard Zweerslaan 22, Eindhoven.
Johan Dirkse, Berghuizerweg 124, Apeldoorn.
Peter Baas, Paulus-Potterstraat 13, Enkhuizen.
H. Seigers, Lemele D22a, Overijsel.
Marian Baptist, Winostraat 30, Oranjestad, Aruba.
Godelieve Grondelaers, Arm. Meyswijk 22, Wilsche, België.
Viviane Mersie, Mortselveldenlaan 11, Mortsel (Ant.), België.
Jimmy Kersten, Agatha-Dekenstraat 47[1], Amsterdam-C.
Nel de Jong, Berkelstraat 46, Utrecht.
L. Harlaar, Geervlietstraat 20a, Rotterdam-20.
Joop Kauling, Vergierdeweg 237, Haarlem.
Joh. Dijkstra, de Sillestraat 7, Den Haag.
Eric Mooy, Meidoornstraat 8, Noordwijk.
Wim Hoogstede, Veerweg 123, Wageningen.
Nellie van de Vliet, Meidoornstraat 4, Ooltgensplaat (Flakkee).
Geerhand Hannink, Sassenstraat 80a, Zwolle.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kamraadsel

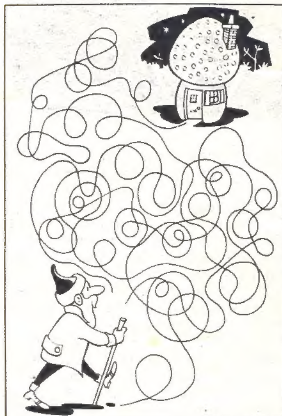
K I K V O R S
L E E O O A N
O T R R F A O
K S K K T F R

Trappuzzel

E
R E
R E L
L I E R
L I T E R
S L I E R T
S L U I T E R
L I G U S T E R

Aanvulpuzzel

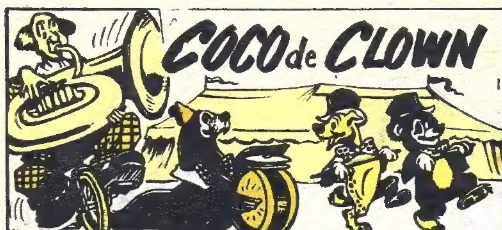
Goudgloeiende boterbloemen
Tooien overal de landen,
Alsof er honderden toortsjes branden
Waarboven donzen hommels zoemen.

Het kaboutertje Puntmuts had een bezoek aan zijn kabouterfamilie gebracht. Het was erg laat geworden, want zij hadden elkaar zoveel te vertellen. Willen jullie nu met het kaboutertje mee naar huis gaan, want het is zo donker en dan is het kaboutertje niet zo alleen.

RAADSEL

Ik besta uit vier letters en ben
een heel bekende rivier.
Onthoofd mij maar en ik word
voedsel voor het dier
Onthoofd je mij nog eens, gewis,
Stof is al wat nog over is.

COCO de CLOWN

WAAR ZOU COCO TOCH NAAR ZOEKEN? VAST NAAR IETS KOSTBAARS.

IK HEB GISTEREN M'N POLS-HORLOGE VERLOREN. MISSCHIEN ZIJN ZE HET AAN HET ZOEKEN. WAT AARDIG!

HELA, WAAR ZOEKEN DIE NAAR? DAT MOET IK WETEN!

WAT IS DAT? NEE... NIETS.

ALS ZE IETS GOEDS VINDEN, MOET IK OOK M'N DEEL HEBBEN!

HUM, IK DACHT DAT IK IETS ZAG.
?
?
?
?
HET MOET HIER ERGENS ZIJN, MAAR WAAR?

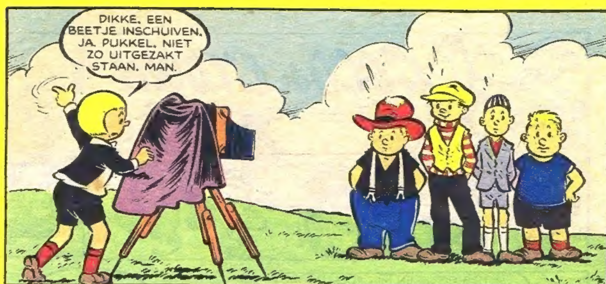

LATER...

WEER TWEE UUR LATER...
JA, IK GELOOF DAT IK IETS GEVONDEN HEB!

HET IS VAN MIJ!
AU!
IK MOET ER OOK WAT VAN HEBBEN!
AU, JE STAAT OP M'N VINGERS!
NEE, NIKS!

LAAT MAAR, COCO, IK HEB M'N VLO AL TERUG. IN ELK GEVAL BEDANKT DAT JE ZO GOED GEZOCHT HEBT!
IVORS VLOOIEN THEATER

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.